

Născut în Constanța la 1 August 1973, am absolvit Liceul de Marina, Constanța în anul 1992. Iubind mai întâi viața de marinar, am străbătut mările și m-am stabilit o decadă în nordul Lisabonei în anticul oraș Mafra unde am învățat să citesc semnele vremii pe malul Oceanului Atlantic.

Tumulul impetuos al vieții trăite cu nesăț l-am sublimat în versuri, îndrăgostit fiind de cuvânt... Am început să scriu dintr-un preaplin, ce s-a întrupat într-o lirică erotică potentă și totodată contemplativă, spiritualizată. Murariu Guenole își anunță debutul poetic odată cu volumul de poezii Totem, ce va fi publicat în toamna acestui an, 2024.

LUMINILE NORDULUI

Văd raza dimineții, blănuri și pulpe moi
Curg lacrimi de vikingă ce spală umeri goi
O noapte legendară sub scuturi aurite
Am scris în carne rune pe plaje-împădurite.

Normande expediții cu vâsle și drakkare
M-ai dus prințesă blondă pe bucle temporale
De la izvor la gură tot fluviul tulburat
În rădăcina vieții e-un șarpe zbuciumat

Sunt sceptrul întreit și vraja-i împletită
Cu degetele-ți lungi faci gesturi în sanscrită
E mâna ta cea fermă pe zeii ce-ai jurat
Că vei aduce-n ceruri un suflet de bărbat.

Odin împinge poarta; e sala din Walhalla
Pe mese focuri sacre, muscaria-i ca para
Titanii cu bărbi aspre ciocnesc în coifuri mied
Închină și spre mine, pe norii lor să șed.

AMANȚII MARTIRI

Curentul lateral ne suflă prin eclisă
Pe lepedea uzată ce-n daltă este scrisă
Rotește pulberi sure răstimpuri de un secol
Ca martor ce-a văzut în taină un miracol

Lumina cea rotundă străpunge prin vitraliu

*Independența
prin Cultură*

Rozasa adornată în plumb și în detaliu
Iar bolta susținută pe aripă de înger
De mână muritoare n-a cunoscut atingeri

Un sfânt dintr-o absidă cernut în praful gri
Citește-n ochi de piatră și veac nu tresări
O carte alchimistă gravată în mistere
La flacăra de ceară, la licărul din stele

Sub gratiile groase, în lemnul de stejar
E catifeaua mauve pe marmura de-altar
Îți amintești fecioară noi doi cum perindam?
Martiri la Sacre-Cœur, amănți la Notre-Dame.

MAHADEV

Toate planetele Vă sunt în palme
Cu munți, cu ape și cu magme
E cerul fără Lună-n guvernare
Când pleoapa Vă coboară peste Soare

Nuanțele lumii se topesc ușor
E marea noapte, beznă, incolor
Vă cad la picioare când eu sunt Voi
Iar mâinilor noastre le e dor de Noi

Lungi meandrele de păr în spuză cenușie
Emit dubla silabă din scoica sifon
În ochiul singular vegheat de cobră
Am stările de transă care se bat în tobă

Tridentul ascendent pe culmile alpine
Toți înțelepții ninși îi reuneste-n Mine
Pe muntele-înghețat, pe blana unui tigr
Joc Eu cu piele-albastră într-un extaz continuu.

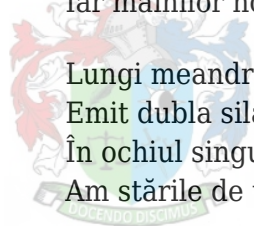
NOAPTE ÎN GHETTOU

Cum să te mai suport noapte
Cu voalul tău cernit de moarte
Și semiluna care stă s-atârne
Tăioasă ghilotină-n colț de câine

Cât să te mai suport noapte
Cu stadiile frânte-n ora șapte
Și umbrele-ți stăpâne peste șis de lotru
Văd ochii ascuțiți lucind în ocră

Vai ție noapte care ne cuprinde
Cu judecăți ad-hoc și cu osânde
Caldarâm lovit în flecuri de metal
Tocuri înalte ce se vând pe trotuar

Of! noapte-întunecată și cețoasă
Cu mateloții afumați și fără casă

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Ultimul rând cu scaunele-ntoarse
Alcoolul scurs în barbă și pe cioarse

Tu noapte neagră, noapte nemiloasă
Ce-ai stat chiar cu Christos la masă
Voi sclavii amărâți cu suflet temător
E printre noi al nopții blând mântuitor.

PARIS

Ți-i plin paharul răbdării lui Dumnezeu, oraș semeț
Și-aștept din oră-n oră să cadă-o pană grea de zmeu
Ai căutat la dinți o herghelie, și-acum ești la județ
Cu lojile-ți orientale și-n apostatați cu suflet saducheu.

Văd capătul tău în beția lucidă din apusul Senei
Sărutătorul Vânzător, apa de foc în nopțile zilelor
Ultima rază de soare, cortina neagră a scenei
Vei stinge luminile, tu hexagon al tuturor relelor.

Comet cu coadă dac-aș fi, să mă izbesc de tine
S-aprind un ultim foc în gomoria ta cea mândră
Să te mai țină minte doar scrieri ce-s creștine -
Apocalipsa dreaptă te-o transforma în tundră.

COBALT

Pufos, lucioasă-n tonuri de cobalt
Mi te-ai dictat cu verb și frază
În șase mâini mai pot să mă exalt
Văd că miracolul așa lucrează

Un rit misterios ne-a reușit
Cu două preotese inocente
E spicul ce rodește nesfârșit
O sută de săgeți incandescente

Ce grație ridică spre zenit
Prin degete-ți fuior coboară
Triunghiu-n vârfuri este mai unit
O matematică superioară.

HOSTILIS

Și dac-ar fi să cad de pe Pământ în Cer
Albastră gemă fațetată de maestrul tăi
Mi-aș mai păstra salpetru și sulfat de fier
Să las pe talpa ta azur de vâlvătăi

Și te surprind din nou când dormi pe stea
Cu ochii migdalați închiși în dulce sine
Suflul întors în sus, nici vers nu mai rostea
Ostilul di-metil mustind în triptamine

Te rog să pleci, să pleci și des și mult

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Să mor non-stop de dorul tău nebun
Cad iar răpus când gândul ți-l ascult
E-un cal înaripat la care zeii se supun.

TOTEM

Când te-am adus în vocea serii
Aveai brățări cu gemă roză
Priveam păianjenul în pânză
Din antecamera neașteptării

Ne-am asortat și-n lenjerie
Același negru pur, frumos
Mătasea ta pe piele fină
Negru african, de abanos

Ca indienii-n cort de blănuri
În cort de oase și de carne
Triunghi de pene și de lemne
Prin sita vieții ce ne cerne

Ne-om fi vorbit ori ne-am iubit
Respir pe brațe, coapse, pulpe
Eterul tău prin nări rotunde
Magic totem cu ochi de vulpe

Probabil că te-am și visat
Cu-n ochi închis introvertit
Cu-n ochi deschis înaripat
Venus din cer m-a luminat

COLOANE DE TEMPLU

Îți picură din faguri lumina condensată
Sau poate o fi mierea din sânul tău de piatră
În carnea de pilaștrii care susțin tot dorul
Altarul dintre ei, nectarul și izvorul

Ai face să roșească chiar bucătarul vieții
Când îți produci dulceața și roua dimineții
În vasele de aur, pocale și potire
Țâșnească din zeiță susur de elixire

Se bucure murirea, să plângă manifestul
Vom rupe lanț și zeghe, vom dărâma arestul
Tu Dumnezee divă! Iubita mea firească
Vom bea din cupa Vieții doar gloria cerească.

Doina Bârcă